

ANGELČEK

OTROKOM PRIJATELJ,
UČITELJ IN VODITELJ.

UREDIL
ANTON KRŽIČ.

XXI. TEČAJ

V LJUBLJANI, 1913.
IZDALO DRUŠTVO „PRIPRAVNIŠKI DOM“.
NATISNILA KATOLIŠKA TISKARNA.

II c 33382, c

14. II. 1946 / 2391

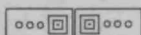
KAZALO.

Pesmi.	Stran		Stran
Ali ste že videli?	1	Prvi sneg	177
V Marijin vrtec	13	Sever	177
Beg v Egipt	17	Pri zibelki	184
Zimsko veselje	25		
Otrokova molitev	26	Povesti, popisi, legende, pri-	
In o tebi sanjam	33	povedke, basni itd.	
O Veliki noči	39	Ob očetovi smrti	6
Dve pesmi	40	Penica	11
Pozdrav Mariji	41	O starki zimi	22
Naši Minki	43	Mati, ali sem ti všeč?	26
Lastavk še ni	48	O Veliki noči	37
Večerna molitev	49	Pismo iz Črne gore	40
Za god	56	Malta	46
Mariji	57	Spomin na Rezijana	54
Pesem oece	65	Povestica o Anici	57
Otrokova prošnja	74	Kaj premore prava ljube-	
Marijini otroci	75	zen	60
Majnik	80	Kavsov Tone	67
Prvič k sv. obhajilu	81	Sirota Janko in njegov boter	71
Pesmica	81	Šmarnice v gozdu	75
Marijin vrtec	89	Povest o najdeni uri	82, 99
Anica gleda podobe	95	Igračke	104
Pridni Jožko	97	Prvič na konju	105
Slika	97	V varstvu Marijinem	109
Posvetitev otrok Brezma-		Pravljica o zakladu	116
dežni	107	Boječi Milan	121
Mali govorniki	113	Legende o lilijah:	
Pesem kosca	122	Prva lilija. — Vrtnar in	
Marijin pastirček	123	vrtnarica	126
Neprevidnost	129	Hrepenenje lilije	127
Ko bi znal	137	Turki pred Soteškim gra-	
Ave, Maria!	138	dom	131
Bodimo deca!	144	Zaspanček	133
Bela, bela golobica	145	Marija in cvetice	143
Poslednja uspavanka	145	Ministrant	149
Morska zvezdica	156	Naše igre:	
V jeseni	161	5. Naša kmetija	152
Janko — zidar	170	6. Gospodarstvo in go-	
Ivanek in danica	171	spodinjstvo	169
Zadnji šopek	175	7. Ob vodi	182

	Stran		Stran
Janezov klobuček	154	Ave Marija!	125
Mamica	165	Planinske cvetke	138
Dvojno darilo božjega De- teta	174	Peter Barbarič, vzor Mariji- nih sinov	140
Lipetov Miklavž	178	Pravi modrijan	143
Jagodice v zimi	180	Sveti rožni venec	156
Legenda o grlici	190	Tri reči	172

Lepi nauki in zgledi.

Angelsko omizje:		Kako živi in umira Marijin otrok	184
1. Sv. Alojzij	2	Srečni — nesrečni	188
2. Mnogoštevilna ude- ležba. — 3. Nepokli- can gost	5		
4. Sv. Stanislav	18	V zabavo in kratek čas.	
5. Angelska miza v Lur- du	20	Naloge 16,	176
6. Sv. Janez Berhmans	34	Zastavice 80, 112,	144
7. Otrok, ki se želi pri- družiti angelskemu omizju	36	Šaljiva vprašanja 16, 48, 80, 112, 144,	176
8. Blažena Imelda Lam- bertini	50	Demant	48
9. Po škofovem posre- dovanju	53	Kratkočasnice:	
10. Beli zavrtnik	66	V božjih rokah	80
11. Moč angelske hrane	82	Odgovor pametnega kme- ta. — Štirje mrličji hkrati	112
12. Blaženi Didak	98	Opravičba v šoli	128
13. Imenitni možje	114		
14. Sv. Venceslav	130	Slike.	
15. Najmlajši gost	146	Sv. Alojzij in Stanislav	8
16. Sv. Gerard Majela	162	Jezusček in sv. Janez 14,	28
Kam?	14	Marmornati kip sv. Stani- slava	19
Cvetje z Marijinega vrtca 15, 79,	111	Sv. Berhmans	34
Marijin termometer	29	† Minka Vodušek	44
Deklica in cvetica	41	Blažena Imelda Lambertini	51
Jezusova cvetka	43	† Vilko Prah	61
† Vilko Prah	61	Prvo sv. obhajilo	73
Zakaj molimo skupaj?	80	Otroška igra. (Stavba)	83
Bogoljuben pastirček - Ma- rijin častilec	89	Sv. Paškal Bajlon	90
Ali ste že obdelali Marijin vrtec?	92	Nadebuden mladenič	101
Ali . . . ? — Zakaj . . . ?	94	Sv. Družina	110
Pomoček zoper jezo	112	Blaženi Henrik Suzo	124
Blaženi Henrik Suzo	123	Huda nasprotnika. (Pes in mačka)	136
		Mladi umetniki. (Godci)	150
		Darovanje prečiste Device Marije	158
		Mala Nelica. (Lenčica)	163

štev. 1.

Priloga „Vrtcu“.

XXI. tečaj.

V Ljubljani, dne 1. januarja 1913.

Ali ste že videli ...?

Ali ste že videli
starko belo,
ki na okna riše
rože z roko velo?

In pred vsako hišico
starka se ustavlja,
tiho deco spečo
v njih pozdravlja.

Vsako noč se prek poljan
izprehaja,
vsako noč tja k hišicam
v vas zahaja.

„Aj, le sladko spančkajte!
Tudi starka zima
pridne otročiče
rada ima!“

In na šipe v okencih
lahno diše,
z roko deci pridni
rože riše — — —

Vekomir.

Angelsko omizje.

Oni sveti kraj, kjer pobožni verniki prejemajo presveto Rešnje Telo, imenujemo mizo Gospodovo ali tudi angelsko mizo. Angelska miza se imenuje zato, ker angeli nevidno obdajajo in časté Jezusa v presvetem Zakramentu, torej so vselej v družbi obhajancev. Angeli so zgolj duhovi, in pri svetem obhajilu prejemamo duhovno ali dušno hrano. Pa tudi zato ima to častitljivo ime, ker mora oni, kateri hoče vredno prejeti sveto obhajilo, biti podoben angelom, čist in goreč častilec nebeškega Kralja.

Če pa imenujemo kraj, kjer se deli sv. obhajilo, angelsko mizo, smemo pa tudi vse one, ki pristopajo k sv. obhajilu, imenovati angelsko omizje. Zdaj pa pomislimo, kako ogromno velika in veličastna je ta družba! Saj se angelska miza pogrinja že skoro 19 sto let vsepovsod, kjer žive katoliški kristjani. Oh, ko bi bili vsi pobožni obhajanci — od prečiste Device Marije in apostolov dalje do današnjih dni — skupaj: kako osupno veliko število bi jih bilo, kako častitljiva družba! In koliko je med njimi mladoletnih, angelsko nedolžnih otrok, deviških mladeničev in deklet! Posebno v novejšem času se je začelo polniti angelsko omizje tudi z otroki, ker so namestnik nebeškega Detoljuba, sveti oče v Rimu, začeli vabiti katoliške otroke po vesoljnem svetu, da naj se že v zorni mladosti radi in pogostokrat zbirajo pri angelski mizi.

Seveda se bode vsa ta častitljiva družba vidno zbrala šele sodni dan; torej zdaj še nimamo te sreče, da bi jo mogli opazovati. Pač pa si jih lahko v mislih ogledujemo že zdaj, zlasti one, ki so bolj znani in odlični gostje tega omizja. Ker ima naš mladinski list svoje častno ime po angelih, mora njegovemu uredniku ravno to častitljivo omizje biti prav posebno pri srcu. In to še posebej zdaj, ko si je za svoje glasilo odbrala naš list ona pridna deca, ki se zbira v »Marijinem vrtcu« in se že s tem prišteva angelskemu

omizju. Zato bo v letošnjem letniku posebno pazljivo zasledoval take zgledne izvoljence božjega Deto-ljuba in jih priporočal svojim mladim čitateljem v posnemo.

1. Sveti Alojzij.

Najprej se ozrimo na prvega ljubljenca in pri-prošnjika bogoljubne mladine, na sv. Alojzija! Saj se pač med vsemi udeležniki angelskega omizja posebno odlikuje. Že v življenju so mu prisodili častno ime: angel v človeški podobi. Angel je bil, ker je ves čas svojega življenja tako zelo skrbel za čistost svoje duše, da bi je ne omadeževal z nobenim grehom, marveč jo še karmoč olepšal s krščanskimi čednostmi.

Posebej pa imenujemo sv. Alojzija na prvem mestu pri angelskem omizju, ker je bilo pač malo svetnikov, še zlasti v mladih letih, ki bi bili tako angelsko goreči častilci presvetege Rešnjega Telesa.

Še preden je opravil prvo sveto obhajilo, je imel že posebno ljubezen do Najsvetejšega. To je pokazal s tem, da je bil vsak dan z angelsko pobožnostjo pri sveti maši in je tudi med dnevom, če je le mogel, hitel v cerkev počastit svojega Jezusa v tabernaklju.

S koliko skrbjo in gorečnostjo se je pripravljaj za prvo sveto obhajilo in s kako vzorno pobožnostjo ga je prejel, mi ni treba šele pripovedovati, ker se smem zanesti, da je že vsem znano. Prileten, izkušen svetnik, milanski škof sv. Karol Boromej, je mladega svetnika pripravljaj za to najimenitnejše opravilo otroških let, pa mu dajal tudi navodila za poznejše sveto življenje. Ganljivo lep spomin tega svetega dogodka se še zdaj vidi v Milanu v jezuitski cerkvi: krasna slika, skoraj bi rekel, slika njegove prve angel-ske mize. V središču je naslikan dvanajstletni Aloj-zij, ki mu sv. Karol Boromej podeli presveto Rešnje Telo. Alojziju se kar vidi, da je v tem svetem trenutju pozabil na ves svet ter hrepeni in koprni le po angelskem kruhu, ki mu ga sveti škof podaje s svet-niško pobožnostjo. Še celo roke so tako naslikane, kakor bi nebeškega Gosta vabile in hotele objeti. Za Alojzijem kleči njegova mati, ki je izmed vseh gotovo

najbolj razumela in čutila srečo svojega dobrega otroka. Zraven grofinje kleči viteški oče, kateremu, dasi je utrjen vojščak, vendar danes srce bije rahlo in miločitno. Tudi njegov manj pobožni brat Rudolf je vidno ganjen.

Dokler bo stala sveta katoliška Cerkev, bo sv. Alojzij najlepši vzornik, ki ga bodo vsi goreči katehetje v prvi vrsti priporočali svojim učencem ob pripravi za prvo sveto obhajilo.

Pa to je bil le krasen začetek; nadaljevanje je bilo, če možno, še lepše. Pogostoma je potem prejemal presveto Rešnje Telo in vselej z enako gorečo pripravo. Pozneje je hodil vsak teden k svetemu obhajilu. Razdelil si je teden v dva dela: tri dni se je pripravljaj in prosil troedinega Boga za milost vrednega obhajila, tri dni pa se je zahvaljeval za milosti, ki jih je prejel pri angelski mizi.

Njegova goreča ljubezen do presv. Rešnjega Telesa se kaže tudi v tem, da ima čestokrat na slikah pred seboj monštranco s sv. hostijo.

Še dve reči moram posebej omeniti, ki sta za angelsko mizo jako pomembni. Vsi, ki goreče ljubijo Jezusa v najsvetejšem Zakramentu, so tudi goreči častilci njegove blažene Matere Marije in pa posebni ljubitelji angelov. To se je v veliki meri pokazalo pri sv. Alojziju.

Marijine cerkve, Marijina božja pota in Marijine pobožnosti so mu bile nad vse ljube. Pred Marijinim oltarjem v Florenci je storil še kot devetletni deček oblubo vednega devišтва; od Marije si je izprosil odločitev stanu; v Marijini družbi se je veselo preselil v rajsko domovino.

Izredno veliko pobožnost je sv. Alojzij gojil do svetih angelov. To je bilo znano tudi med njegovimi tovariši, tako da ga je pater Bruno, ki je pisal knjigo za premišljevanje, naprosil, naj mu sestavi premišljevanje o svetih angelih, kar je tudi mladi svetnik izpolnil, in sicer vrlo dobro, kakor se lahko vsakdo prepriča iz njegovih spisov, ki so se nam še ohranili.

Na oboje vas opozori tudi današnja slika.

2. Mnogoštevilna udeležba.

Leta 1911. je bil v Madridu na Španskem evharistični shod. Nekaj izredno lepega je bilo ono jutro, ko so imeli otroci skupno sv. obhajilo. Na obširnem prostoru na prostem so bili postavljeni oltarji, pri katerih so trije škofje maševali in obhajali otroke, okrog 17.000 jih je pristopilo k angelski mizi. Deklice so bile belo oblečene z vencem na glavi in z do tal segajočim pajčolanom. Veličastna družba, ljudem v vzpodbudo, angelom v veselje.

Zelo veličastno je bilo angelsko omizje ob lanskem evharističnem shodu na Dunaju. V tem blagodejnem času je bilo vseh obhajancev do 300.000! Samo dunajskih otrok, dečkov in deklic, je bilo eno jutro pri skupnem obhajilu 5000! Na prostem je bilo pripravljenih sedem oltarjev; maševalo je pet škofov; otrokom pa je 20 mašnikov delilo sveto obhajilo. Kolika radost v mladostnih srcih tega angelskega omizja! Kako so se šele radovali nevidni spremljevalci, nebeški angeli, svojih dobrih varovancev.

3. Nepoklican gost.

V starodavnih časih je bila navada, da so pri obhajanju vernikov ostale svete hostije razdelili malim nedolžnim otrokom. Tako se je godilo tudi v mestu Carigradu. Nekega dne se je pridružil krščanskim otrokom, ki so bili poklicani v cerkev, tudi mlad židek, čegar oče je bil steklar v tem mestu. Deček prejme v svoji detinski preprostosti z drugimi tovariši presveti Zakrament in se vrne veselega srca domov. Ker je sveto opravilo dlje časa trajalo, ga oče vpraša, zakaj je tako pozno prišel. Nič hudega sluteč pove malček, kaj se je bilo zgodilo. Strašno se razsrdi ob tem žid, ki je silno sovražil kristjane; v skrajni togoti zgrabi sinčka in ga vrže v razbeljeno peč svoje tvornice ter zapre vrata za njim.

Skrbna mati, ki je pogrešila svojega sina, ga je iskala povsod, toda zastonj. V svoji obupnosti začne v bližini peči glasno vzdihovati in tožiti, — oj čudo:

iz peči se razločno sliši otrokov glas. Hipno priskoči mati in odpre peč, in glej: deček pride nepoškodovan in vesel iz pekočine!

Vsa osupla vpraša mati, kako je mogel v sredi žarečega ognja ostati nepoškodovan! »Gospa, škrlatno oblečena,« radostno pripoveduje otrok, »se je prikazovala večkrat pri meni, pogaševala ogenj okrog mene in mi dajala hrane.«

Vse mesto je izvedelo za ta čudež. Mati in sin sta se pokristjanila, oče pa je bil na povelje cesarja Justinijana smrtno kaznovan, leta 552. Kako pa je moral vesel biti dobri sinko, ki se je odslej kot kristjan svobodno pridružil angelskemu omizju.

Ave Maria.

Ob očetovi smrti.

Rmanova družina ni bila številna. Dvoje otrok, očeta in mater je štela.

Last te obitelji je bila mala kmetija. Pet njiv, majhen gozd, travnik in stelnik je obsegalo celo Rmanovo gospodarstvo.

Rmanova hišica s hlevom je stala prav na koncu naše vasi. Ličen vrtec z majhnim čebelnjakom je silil v bližnji občinski pašnik. Tam sem tudi jaz užival svoje pastirsko veselje in bridkosti.

Najemali niso nikdar pri Rmanovih. Oče Rman, mati Rmanovka in njuna sedemnajstletna hči Franica so prav lahko obdelovali polje in zmagovali druge opravke brez tuje pomoči. Rmanov sin Ivan pa je nehal pasti ravno preteklo jesen rumenko in sivko ter je šel v mestne šole, da postane po srčni materini želji duhovnik.

Ko so se približale božične počitnice in jih je Ivan prvokrat prišel uživati domov, je oče Rman že zelo pokašljeval ter tožil, da ga neprenehoma zbada v prsih.

»E, nič ni hudega, oče! Nič ne maraj,« je tolažila Rmanovka svojega moža, sebe in svoja otroka. »Ko mine zima, izgine tudi kašelj, in prsi te tudi ne bodo več bolele.«

In vsi so bili potolaženi, ker so verjeli ter zaupali materinim besedam.

Minile so božične počitnice. Ivan se je moral vrniti v mestne šole. A Rman je še vedno pokašljeval ter tožil o bolečinah v prsih. Le včasih za en dan ali za dva dni mu je odleglo v grlu in prsih. In take dneve so pisali Ivanu o zdravstvenem stanju očetovem.

»Pišejo mi, da je odleglo očetu, a jaz se vendar bojim,« je govoril ob takih prilikah Ivan svoji gospodinjji, ko je prebral materino pisanje. »Bojim se, a ne vem, zakaj. Izprva sem hodil tako veselo in brezskrbno po mestu; sedaj se mi pa pri vsaki stopinji srce kar skrči vsled neznane, strašne slutnje. Zdi se mi, kakor bi me tiščal težak kamen na prsih.«

Gospodinja je sicer Ivana tolažila, kakor je vedela in znala; a vse to ni nič zaleгло.

»O, da bi bili skoraj velikonočni prazniki,« je zopet nekoč govoril Ivan svoji gospodinjji. Šel bi rad domov! Veste, kar odpravil bi se!

Še tisti dan je šel Ivan na kolodvor ter se odpeljal proti domu.

»Že mesec dni mi niso pisali,« je mislil Ivan na vlak. »O, da bi bil že skoraj doma. Danes leze vlak takó po polžje. Strašno je, če se človek vozi tako počasi v negotovosti,« izgovori naposled kar naglas zadnji stavek.

»Kaj ti pa je, fant,« ga vpraša poleg njega sedeča ženica.

»Moj oče so najbrže hudo bolni; pa ne vem za gotovo,« ji odgovori Ivan.

Nato ji pove vse, kar je vedel, in kar so mu pisali.

Hitreje se je potem vrstil travnik za travnikom, in urno se je bližalo drevo za drevesom. Zvončki, marjetice in trobentice so se spleтали kar v pisane trakove pred Ivanovimi očmi; a on se ni zmenil za

Sv. Alojzij in Stanislav, goreča častilca Matere božje.

te stvari. Tiho je ždel na svojem mestu in tudi z ženico ni več govoril. Molčala in mirovala so njegova usta, a njegova duša je trpela v strašni negotovosti . . .

Komaj pa je bil sedel Ivan tisti dan v vlaku na svoj sedež, že je došlo od doma brzojavno poročilo od njegove matere, da je oče slabši in da naj Ivan hitro pride domov. Tega Ivan seveda ni vedel.

Gospodinja se je potolažila s tem, da je Ivan že itak na potu proti domu.

»Še tri postaje, pa bom v domači vasi,« zavzdihne dobri deček, ko zakliče izprevodnik postajno ime »Zahribje«. Poleg njega sedeča ženica izstopi.

Ivanovemu očetu ni odleglo tako, kakor sta mislila mati in sestra Franica in sta poročali Ivanu. Varali sta sebe in njega. Kašelj je bil sicer rahel, toda zbadanje v prsih je položilo Rmana v posteljo. Poklicali so zdravnika, ki je sicer dal bolniku neka zdravila, a je zmajaje z glavo odšel resnega obraza. Poklicali so ga vdruživč. Tedaj pa ni dal več nikaškega zdravila.

»Brez upa! Pokličite duhovnika, da se bolnik spravi z Bogom. Mogoče se motim. Daj Bog, da se!« je rekel zdravnik ter odšel.

Franica je zdirjala v župnišče po gospoda župnika, da so prišli s sv. popotnico. Obenem je pa takrat tudi brzojavila Ivanu v mesto, naj pride domov, kar sem že zgoraj omenil.

Ravnotisto popoldne, ko je prejel Rman sveto popotnico, se je pripeljal njegov sin Ivan domov. Večkrat se je ozrl Rman s postelje k hišnim vratom, in večkrat je slabotno vprašal zdaj tega, zdaj onega, je li že Ivan doma . . .

Nagibal se je že tisti solnčni dan proti mraku, ko je obstal vlak na železniški postaji, Ivanu najbolj znani.

Veliko ljudi ni vstopilo vanj, še manj pa jih je izstopilo. Troje žensk iz vasi in Rmanov Ivan so bili edini, ki so skočili iz vlaka.

»Kako je kaj očetu,« vpraša Ivan tiste tri ženske, ki so se mu pridružile že takoj pri izstopu.

»Slabo, bolj slabo, Ivan,« mu odgovori Kajžarjeva ujna.

»Padar je obupal,« je pristavila Kotarjeva botra.

»In gospod so bili danes pri njem,« je rekla nazadnje še Matevževa strina, ki je pa Ivan ni več poslušal, ampak je popustil ženice ter urno zdirjal proti domu.

»Revež,« so vzdihnile vse tri ženske naenkrat ter se jele pomenkovati, kako bo pri Rmanovih, če umrje gospodar.

Ves zasopel je vstopil Ivan v rojstno hišo.

»Ivan!« — »Oče!« — Samó tedve besedi sta se čuli, in že sta bila oče in sin v objemu.

Svečan je bil ta prizor. Nekaj soséd je bilo okoli postelje. Mati in Franica pa sta podpirali glavo bolniku.

Ko se je Ivan polagoma oprstil očetovega objema, se je bolniku zasvetil obraz zadovoljnosti, in nič več ni izpregovoril. Le oči so še iskale gospodinjo in hčer. In prišli sta k njemu. Dal jima je roko, zahropel težko, in njegova duša se je poslovila od trupla ter splavala pred vsevednega Sodnika.

Ivan in z njim vsi navzoči so zaplakali za ljubljenim očetom in gospodarjem in našli uteho v prisrčni molitvi. In jokali so ob rakvi tri dni in zopet pri pogrebu in vsakokrat so se potolažili v molitvi . . .

Ivan se ni vrnil več v mestne šole. Pomagal je materi in sestri pri gospodarstvu. To še sedaj prav spretno in pametno vodi.

Franca je že tudi pridna gospodinja v bližnji vasi. Matí Rmanovka pa se veseli dobrih otrok ter je zdaj pri sinu, zdaj pri hčeri.

Očeta Rmana se pa vsi trije še vedno spominjajo pri vsakdanji večerni molitvi. Na praznik vseh Svetnikov pa obišejo vsako leto njegov grob.

Prižgó mu lepo število lučic ter tako počasté njegov spomin. Seveda tedaj še posebno iskreno molijo za pokoj njegove duše.

Anton Antonov.

Penica.

Z belim, kristalnim snegom se je odel holm in log. In ravnine in visoki hribi za holmom in logom so se lesketali kakor z biseri posuti. Preko planjav je vel oster mrzel sever, cvilil in tulil je žalostno in je begal semintja kakor Kajn pred svojo vestjo ...

Penica je skakljala lačna in vsa premrzla po gozdu. Od drevesa do drevesa je skakljala, od veje do veje. Čisto tiha je bila in ni pela. Zakaj sama je bila, sama, brez tovarišic, plaha kakor majhen otrok. Daleč pred njo, za njo, okoli nje, daleč, daleč pa sam gozd, sama gola, mrzla drevesa — in penica v tem gozdu sama, čisto sama kakor tujka v daljni deželi ... Težko že leta, peroti jo komaj nosijo; trudna je in lačna ...

Visoko v zraku zavrišči in zakraka jata vran, pa jadra nad gozdom in nad vso neizmerno pokrajino. Penica se zboji, nekaj težkega ji leže pri tem krakanju na srce in pritiska jo k tlom. Strah ji leže na srce in ta strah se veča, kolikorbolj leti penica naprej ...

Leti dolgo in obstane končno vrh holma na smreki. V dolini dremlje vas, nizke, pobeljene hišice, prijazni, domači dimniki, iz katerih se kadi v zrak. Postane penica in se ozre na vas pod seboj. Kaj, če bi zletela dol v vas? Kaj, če bi poizkusila, kakó je tam doli? ... Morda bi dobila tam nad tistimi belimi hišicami kaj za lačni želodec? Morda ...

Zamahnila je s perutnicami in je planila preko polj in leh proti vasi. Veselje in nada — oboje hkrati jo je prešinilo.

Že je blizu vasi. Hiše so se ji zazdele večje in bolj gosposke kakor prej. Vsenaokoli je bilo veliko, lepo, snažno. Sredi vasi se je belila široka cesta, svetla, mogočna, in kraj hruške za hišami — kaj je pa tam? ... Hišica, majčkена hišica, pritrjena na kol, meter visoko od zemlje ... Kaj je pač to? ...

Vsa nemirna poleti penica naravnost k hišici. Ah — kaj je pa to? ...

Vse polno ptičic je tu, vse poredne, vesele, kakor da je spomladi... V hišico letajo in letajo, iz hišice pa zobljejo... Penici se zazdi, da se te ptičice tudi smejejo od samega veselja in da prepevajo, prepevajo pozimi...

Pozdravljena, o hišica majčkena!...

Poletela je penica in je obstala. Kar na kupu je imela pred seboj polno krušnih drobtin, tako dobrih, tako sladkih. Upognila je glavico, odprla je kljunček in je začela zobati. Okrog nje pa so se smukale venomer ptičice in so tudi zobale.

Penica se je nazobala.

Tedaj je pa prišel po cesti deček, razoglav, bosonog, glavo nekoliko upognjeno, pest na prsih. Počasi je stopal, tih smehljal na ustnicah; in prišel je do hišice...

Kaj pa sedaj?!...

Prestrašeno se je ozrla penica na majhnega velikana, začivkala je in je planila hitro na bližnje drevo, počenila je in je zrla dol proti hišici...

Deček se je pa okrenil.

»Ubožica... saj se ti ni treba bati!«

Odprl je pest in je vsul v hišico kopico drobtin, nato pa odšel po cesti nazaj, še vedno tih, sladak smehljal na ustnicah. Nič več se ni okrenil...

Penica se je pa zibala na vejici, stopicala je nemirno semintja. Vrtela se je, upogibala je glavico in je zrla z drobnimi očmi na vse strani. Ves strah jo je minil.

Planila je zopet v hišico in je zopet zobala sladke drobtine.

Ostala je potem vso tisto zimo v vasi. Deček pa, sladak smehljal na licih, je prišel vsak dan in je prinesel drobtin v majčkeno hišico...

Cvetinimirski.

Mladim čitateljem naznanjam veselo novico, da bode odslej „Angelček“ še posebej glasilo Marijinih vrtcev. Zato sem odločil poseben oddelek, kjer se bodo obravnavale in priobčevale reči, ki so še posebej koristne in potrebne otrokom Marijinih vrtcev. Pri tem pa ne bodo prav nič oškodovani oni naši naročniki, ki še niso v vrtcu, marveč bodo le na dobičku, ker bo tako list veliko bolj mikaven, namen pa mu je prejkoslej isti: slovenski mladini bolj bistriti um in blažiti srce ter ji podajati tudi primerno razvedrilo. Otroci Marijinih vrtcev in njih voditelji naj se pa tudi izkažejo hvaležne s tem, da naš list pridno naročajo in razširjajo. Ako se skupno naroči deset izvodov ali več, se zniža cena na 1 K za izvod.

Urednik.

V Marijin vrtec.

Kamor stopi Mati božja,
kamor stopi med otroke,
krasen vrtec se razgrne
kroginkrog Gospe visoke.

A na vrtu lepe rože:
čista srca so detinska;
ali Ona je med njimi:
jasna lilija dolinska.

Lilijin je duh mogočen,
celi rožni vrt prevzame;
duh Marijin je dobroten,
ves Marijin vrt objame.

A Marijin vrtec s trnjem
večni Bog je sam ogradil,
sam je Sina, prvo rožo,
na Marijin vrtec vsadil.

Druga roža, iz pustinje
sin nedolžni Caharijev:
Glej! na vrtec gre Marijin,
preden gre na pot Mesijev.

In še mnogi... in še mnogi;
vseh prešteti ni mogoče:
vsaka duša, vsako dete,
ki Marijo ljubi vroče.

Tudi tebe, tudi tebe
v svoj nedolžni vrtec vabi;
in če smeš, pa jo presliši,
in če moreš, pa jo zabi!

Silvin Sardenko.

Kam?

Kam torej? V Marijin vrtec! Po kaj? Glej, otroka, to si čuden! Po kaj pa hitiš pomladi na vrt? Tam hodi solnce, tam rastejo naše sestrice — rožice, tam pojo naše družice — ptičice. No, torej! Vse to dobiš tudi v Mari-

jinem vrtcu in to še vse lepše in ob vsakem času. Tudi pozimi? To si še neveden. Ali ne veš, kjer je Marija, tam ni nikoli zime. Kaj bomo delali v Marijinem vrtcu? Kar bo ukazala njegova Gospa. Moliti bo že treba. Veliko? Ne ravno veliko, ampak lepo. Pa poslušati bo treba Marijine govore in opomine. Pa ne bo prišla sama govorit in opominjat, temveč pošlje svojega služabnika-duhovnika, da stori to delo v njenem imenu in namestu nje. In k sv. obhajilu, otrok moj, boš moral tudi včasih pristopiti. Sv. obhajilo je solnce, žarko

solnce v Marijinem vrtcu. In vi otroci ljubite solnce, kako ne bi radi hiteli tja, kamor vam sveti večna luč — pred tabernakelj. Torej — v Marijin vrtec!

Kje pa je ta Marijin vrtec? Marsikje na slovenski zemlji je že z varno ogrado zagrajen in z lepim cvetjem okrašen. Vprašaj kateheta, on ti natanko pove, kje in

kako najdeš pot v Marijin vrtec. Pa moraš res prašati! Kadar prebereš te vrstice, skleni stopiti in tudi res vstopi v Marijin vrtec.

—r.

Marijin zvonček.

Cvetje po naših šolah. Zima, pusto vreme, dolgotrasna megla vlada zdaj zunaj; a v naših šolah se je jelo tudi pozimi razvijati bujno in dehteče cvetje. Cvetke, ki jih imamo v mislih, so naši dobri fantiči, so naše pridne deklice, ki so se posvetile Mariji ter so se združile v Marijinih vrtcih, da bi se skupno navduševale za češčenje in ljubezen do nebeške Gospe in Priprošnjice. Ljubi otroci Marijini! Ali ste že kdaj pomislili, kolika odlika, kolika prednost, kolika čast je za vas, da se smete imenovati »otroci Marijini«! Kdo je Marijinega vrtca bolj vesel kot katehet, ki se trudi z mladino v šoli in si prizadeva, da bi njegovi učenci, vsi dečki in vse deklice, ostali nedolžni, čisti, ponižni, marljivi in ubogljivi. Toda kaj pomaga, ko je pa med svetom toliko nevarnosti in slabih zgledov! Tolažba zanj so Marijini vrtci, kjer vas, dragi malčki, zbira kot nežne cvetke, pa skrbi, da ne bi na tem vrtcu pogнал nevaren plevel posvetnosti, da ne bi zadušilo drobnih sadik bodeče trnje skušnjav in zapeljevanja. Kolikokrat vas, ljubi otroci Marijini, skrbni veroučitelj priporoča varstvu one nebeške Kraljice, ki ste si jo izvolili za svojo mater; kolikokrat se vas spominja pri sveti daritvi, da bi ohranili ljubezen do Jezusa, ki so mu cvetke iz Marijinega vrtca posebno všeč.

Marijini otroci! Bodite zares vselej in povsod dišeče cvetke ter ohranite belo cvetje nedolžnosti pozimi in poleti. Odlikujte se v šoli in izvan šole, v cerkvi in izvan cerkve, zlasti pa pri prejemanju sv. Rešnjega Telesa. Ako bi vas kdo vprašal, zakaj ste se vpisali v Marijin vrtec, mu odgovorite: Zato, da nam bo ljuba Marija pomagala v nebesa priti. In to je prav gotovo, da se bomo z njeno pomočjo zveličali, saj velja vsem onim, ki so v Marijini družbi ali pa v Marijinem vrtcu, staroznana obljuba: »Marijin otrok ne bo pogubljen!«

A. Č.

Naloga.

(Priobčil »Internus«.)

a	a	a	a	a
a	a	c	e	e
e	e	g	h	i
i	i	j	l	l
m	m	n	n	n
n	o	r	r	r
r	r	s	t	t
u	v	v	z	z

Razpredeli te-le črke v posamezne predalčke tako, da se bo čitalo v prvi vrsti navzdol in v zadnji povprek zbirališče posebno pridnih otrok. Posameznim vrsticam pa je pomen:

1. Svetnica iz Jezusovega časa.
2. Tvoj zvesti varih.
3. Priljubljen glasbenik Marijinih pesmi.
4. Žensko ime.
5. Najsvetejše Ime.
6. Turška vera.
7. Krut preganjalec kristjanov.
8. Prijetno izprehajališče.

Šaljivo vprašanje.

(Zastavil »Internus«.)

Kateri, sicer dober človek, pride gotovo v vice?

(Rešitev in imena rešiteljev priobčimo v prihodnji številki.)

Vabilo na naročbo.

„Angelček“ izhaja kot brezplačna priloga „Vrtca“, a se lahko naroča tudi posebej za 1 K 20 h na leto. (Kdor naroči skupno deset izvodov ali več, se mu cena zniža na 1 K.) V Katoliški Bukvarni se prodajajo še poprejšnji tečaji, kart. po 1 K, in sicer še vsi, razen I. in II., IV., VIII. in IX. — Naročnina za XXI. tečaj naj se pošilja z naslovom: Anton Kržič, c. kr. profesor, ali pa upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani (Sv. Petra cesta 78).